

meenemen, er is wel een koffieautomaat.

Gastheer en eigenaar Rick Teunissen: 'Ik vond het wel eens moeilijk als klanten geld verloren.'

de sociale contacten'

meer begrip voor zijn betoog hebben. Het bedrijf doet verwoede pogingen om het wedden op paarden populairder te maken in Nederland. Sinds 2010 is Runnerz in handen van het Engelse bedrijf Sportech Racing. "Hierdoor hebben wij onlangs zeer geavanceerde nieuwe beeldschermen gekregen. Ze zijn beter dan de schermen die ze in Zweden en Engeland hebben," vertelt hij trots. "We hopen daarmee meer bezoekers te trekken. De paardenwedders zijn er in elk geval tevreden mee. Eerst waren die schermen veel kleiner en stond Teletext steeds aan. Nu heb je een veel mooier overzicht," vindt Van Buren.

Als schooljongens zitten de wedders achter de houten tafels hun formulieren in te vullen. Afwisselend Franse en Engelse commentatoren wisselen elkaar af en leggen stuk voor stuk een aanzwellende hysterie in hun opgewonden spraak.

Van Buren spoedt zich voor de zoveelste keer naar het glazen rookhok, dat ook wel jankhok wordt genoemd. Wie verloren heeft, kan daar zijn onvrede kwijt.

"Dit is geen gokken maar wedden," zegt Van Buren, voordat hij in het nevelige hok verdwijnt. "Bij wedden kun je je voorbereiden, bekijken welk paard de meeste kans maakt. Dat is iets heel anders dan domweg gokken." De deur sluit, maar gaat ineens weer open als hij zich, met de sigaret al in zijn mondhoek, een nieuwe wijsheid bedenkt: "Althans: je denkt dat je je voorbe-

reidt. Maar het gaat om het moment. Zeker van je zaak ben je nooit. Daarom winnen onervaren wedders nog wel eens. Die zetten in op een paard waarvan niemand denkt dat het ooit winnen zal. En dan zal je zien dat die tóch wint."

Vanachter het glas zuigt hij onrustig aan zijn sigaret, popelend om zijn mond weer open te doen en nieuw betoog te starten. Niet veel later is hij terug. En hoe. "Een gokverslaving is net als een seksversla-

'Dit is iets heel anders dan domweg gokken'

ving. Er komt altijd een eind aan: of je geld is op, of... nou ja... je snapt het wel," roept hij, triomfantelijk om zijn eigen vondst. De andere mannen reageren er nauwelijks op, alsof Van Burens filosofie hun erg bekend voorkomt.

Hennie Soeurt (55), geboren en getogen in de Jordaan, zit afzijdig aan één van de tafeltjes, pal voor één van de kleinere tv-schermen. "Dit is echt een uitje voor me. Drie keer per week, en dat al dertig jaar. Bakkie koffie, tien koersen. Zó gezellig,"

vertelt hij en in combinatie met zijn ronde, vrolijke hoofd lijkt dat heel aannemelijk.

Vaak gaat hij samen met zijn broer Joop en vriend Frans, die als suppoost in het Rijksmuseum werkt. "Op zaterdag spelen we vaak met een V-75-ticket waarmee je zeven internationale koersen moet voorstellen en grote prijzen kunt winnen. Leggen we allemaal een tientje in." De gedachte daaraan doet zijn ogen glinsteren. "Frans staat dan voor het beeldscherm en beweegt zijn lichaam helemaal mee met de paarden. Alsof ze dan sneller gaan. Prachtig."

Soeurt, in het dagelijks leven verkeersregelaar, wedt meestal op koersen in Zuid-Afrika. "Altijd op dezelfde jockey: Van Nierkerk." Omdat hij Nederlands is? Soeurt lacht: "Nee joh. Hij is een Zuid-Afrikaan, zo zwart als de kole-re is ie."

Hij bewoont met zijn oudere broer een seniorenappartement in Noord. "Voor die tijd woonden wij samen bij onze moeder. Maar zij is overleden."

Soeurt hield het bij paarden wedden en af en toe een biertje in het Rembrandtcafé. "Nee, een vrouw is niks voor mij. En daar dan zeker mee gaan winkelen enzo. Mij niet gezien."

Veel geld heeft Soeurt in al die tijd nooit gewonnen, maar hij zet dan ook maar weinig in. "Eén keer had ik een klapper van 1700 gulden. Guldens nog, hè. Kun je nagaan hoe lang geleden."

Henk (80) en Peter (61), die liever niet met hun achternaam in de krant willen, bezochten in het verleden vaak de drafbaan in Hilversum, maar toen die werd opgeheven, zochten ze hun vertier in het wedkantoor. Henk speelt altijd vaste nummers. "Mijn geboortedatum. 14-02-51. Al veertig jaar." Niet dat het hem in al die jaren veel opleverde. "Misschien een keertje driehonderd euro. Verder mag je al blij zijn als je je inzet terugverdient."

Erg rouwig lijkt hij daar niet om te zijn. "Ik kom voor de gezelligheid, de sociale contacten. Net heb ik 25 euro ingezet. Dan win ik een tientje. Heb ik mijn contributie weer betaald, zeg ik dan maar."

Peter won ooit 7500 gulden met een ticket van 25 gulden. Als ze daar nog aan denken... De twee lachen weemoedig. "Dat was mooi."

Buiten schijnt een felle zon en gaat het leven in een hoog tempo door. Maar hierboven, achter dat onooglijke deurtje in de Leidsestraat, is het die paar middagen per week een andere wereld. Een wereld waarin mannen met elkaar verbonden zijn door hun stille dromen. De jackpot. Een miljoen. En niet omdat ze dan nooit meer hoeven te werken, want dat doen de meesten toch al niet meer.

Ook niet voor die villa in Saint-Tropez, want ze zitten best goed hier in Amsterdam. Nee, gewoon wat extra geld om een 'feessie' te geven in Volendam en iedereen te trakteren op haring en bier.

Kansspelbelasting

Het wedkantoor keert gemiddeld 72 procent van de omzet uit aan de klant. De rest komt, zoals de Kansspelwet voorschrijft, ten goede aan de draf- en rensport en goede doelen. Bij bedragen boven de 458 euro moet 29 procent kansspelbelasting worden betaald. Twee jaar geleden viel een prijs van 80.000 euro in het wedkantoor in de Bilderdijkstraat.